

Det sker, når du hører evangeliet

1. søndag i advent i Gratiakirken og Løsning lutherske Frikirke (LGJ). Esajas 42,1-9. Romerbrevet 13,11-14. Lukas 4,16-30. Salmer: 66 - 230 - 71 - 60 - 74.

Evangelium: Lukas 4,16-30

Han kom også til Nazareth, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet: Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren. Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: "I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse." Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: "Er det ikke Josefs søn?" Han svarede dem: "I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!" Men han sagde: "Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisass tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syrereren Na'aman." Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Advents- og juletiden er både forudsigelig og uforudsigelig. Både almindelig og ganske særlig. Midt i det almindelige og kendte fødes håb og forventning om fællesskab, glæde og frelse. Adventsevangeliet indeholder også disse to ting: det almindelige og det enestående.

Han kom også til Nazareth, hvor han var vokset op ... Byen, gaderne, husene, menneskene ... der bor de, der bor hun, der boede mine legekammerater ... I den by var det meste velkendt. Husene, gaderne, værksteder og marker. Det hus havde han været med til at bygge som tømrer. Kender du ikke følelsen af at være sådan et sted? Det er en dejlig følelse.

Sådan er det med advent og jul. Det er en tilbagevenden til noget kendt. Ligesom at komme hjem, hvor vi voksede op. Vi vender tilbage til nogle særlige minder, mennesker, mad, ting fra skufferne. For vi forbinder noget godt med det - barndommen - ungdommen - hygge og fællesskab, stilhed, lysene i mørket. Lyskæderne bliver fundet frem og hængt op. Vi vender tilbage til så meget godt i fortiden. Sådan vender Jesus også tilbage og drager ind. Og det er netop, hvad han vil. Han ville drage ind hos dem, han kendte aller bedst som menneske. Han ville give dem det bedste af alt: Troen på Frelseren - gennem profetens ord. Han vil også drage ind hos os. Og det kan han gøre ved at tage os med tilbage, ved at vi nu drager ind i adventstiden, julefesten, og senere drager ind i Hellig3Konger-tiden, fastetiden og påsketiden. Måske var det der - i fortiden - at vi mødte ham. Måske skal vi lidt tilbage i vores liv for at tænke over noget, for at det kan blive jul igen, for at han kan blive født i dit tomme og travle hjerte eller i dit ensomme hjerte og skyldige hjerte.

På Sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen. Igen noget af det kendte, gennemlevede og afprøvede. Sabbat og synagoge hørte sammen, ligesom søndag og kirke måske hørte sammen i din barndom og ungdom. Det gjorde hverdagen og livet rigt og godt. Det er godt at have en menighed, at mennesker mødes der. De kommer igen og igen. Det kan du regne med. Og Gud, som er den samme i går og i dag og til evigt tid. Han forandres ikke. Derfor finder du netop freden, trygheden, troen, håbet og visheden, når du vender tilbage til det, han én gang for alle har givet dig. Vend tilbage til frelserens ord og tilgivelse om søndagen. Her i kirken sluttede han pagt med dig i dåben og gav dig sit legeme og blod. Og dér kommer han nu igen. Jesus viser os vejen: Han kom der - i Guds hus - efter sædvane. Han holdt hviledagen hellig. Det må godt være en hellig og urørlig sædvane, som andre planer retter sig ind efter - *din* helligdag. Det er en rigdom at have lært det ... og det er en gave at bevare den og at få den tilbage, hvis den er gået tabt. Og der venter os både gammelt og nyt på helligdagen:

Og de gav de Jesus profeten Esajas' bog. En 800 år gammel skriftrulle. Den var rullet frem til det sted, hvor han nu læste, ligesom der læses fra Den hellige Skrift i den kristne menighed - også her hos os. Igen næsten

ligesom juleaften. Den aften er teksten foreskrevet. Hvis ikke den bliver læst, bliver det ikke rigtig jul. Det er kristne helt enige om. Og i stor enighed har man også valgt tekster til mange andre søndage - også teksten i dag. Jesus rejste sig - og læste - og bagefter prædikede han. Derfor gør vi også det samme i dag. Og vi tror, at det er lige, hvad der er brug for.

Det er nu, at Guds ord slippes løs. Det går i lag med dem, som boede i Nazareth, og med os, som er kommet i kirke her i dag. Nu begynder det, som jeg har så svært ved at tro vil ske. De hører det i synagogen i Nazareth. *Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.*

Han udlægger og siger: Det, I hører, går i opfyldelse, mens I hører det. Det er mig, der profeteres om. Jeg er kommet til jer som Frelseren, der skal befri fangne og give blinde deres syn igen. I har meget brug for mig. I kan ikke leve uden mig. Jeg er ikke en gæst, som blot er på visit. Og de kan lide det. "Godt sagt!" - Men når de overvejer og tænker efter, tænker de: Er det virkelig alt? Har du ikke mere til os? Er Guds Søn virkelig i vores menighed i dag? Hvis han virkelig var her, burde der være anderledes stærke begivenheder hos os. Er det ikke andet end sidste søndag og forrige søndag? Vi beder den samme indgangsbøn, synger nogenlunde de samme salmer, hører teksterne og en prædiken om, at ordet er gået i opfyldelse og viser os Jesus som vores frelser.

Jesus vidste, hvad de tænkte, og han ved, hvad vi tænker. *"I vil sikkert bruge det ordsprog om mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!"* De tænker med andre ord: Gør, hvad vi ønsker og forventer ... så vil vi tro dig. Ellers kan du godt rejse videre. Vi vil se noget særligt i dag! Og i stedet for at gå ind på deres ønske, fortæller han dem to bibelhistorier. De skal vise dem - og os - hvad der er vores nød. *Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; ... Men ingen af dem blev hjulpet. Det blev derimod en enke i et fremmed land, hvor profeten rejste hen. Hun troede på Guds profet.* - Men ingen enker i Israel blev hjulpet med mad i de 3½ år. Og ingen spedalske i Israel blev helbredt i de år. De vil have kraftige gerninger, julestue, juleknaas og det, der er endnu bedre. De vil have noget at beundre. Men personligt har de ikke brug for noget. De vil være tilskuere. Jesus viser dem, at denne by af tilskuere er en by i stor nød. Se dog vantroen og tomheden i jeres by! Så kan de holde jul nok så meget. Det bliver ikke jul af den grund. Og de reagerer mod ham og vil dræbe ham. Men han går sin vej midt iblandt dem.

Nu er han gået ... til andre byer. Og hvad har vi så? Skal vi nu holde op med at samles - for han gik jo. Nej. Det var os, der jagede ham bort. Og hvor han gik hen? Ud for at forkynde godt budskab og udråbe et nådeår. *"Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren."* Han gik til Golgata, hvor synden og døden gjorde det af med ham. Her blev gavens indhold afsløret. Her blev det overraskende og glædelige åbenbaret midt i det frygtelige og almindelige: Et menneske går til grunde, og det menneske er Guds egen søn. Og han gør det i dit sted. Han tager dommen på sig.

Det er ham, som er hos os i dag for at gøre os til noget andet og mere end tilskuere. Han vil velsigne os og frelse os. Han har jo ikke forladt os. Han har givet os Evangeliet. Og evangeliet er ordet om frelsen. Ja, det er Ordet med frelsen. Vi møder hinanden med hilsenen: "Herren være med jer!" "Og med din ånd!" Og vi synger "Tilgiv os!" Vi hører profeter og evangelister og apostle tale til os i gudstjenesten. Vi knæler ved alterbordet. Og dér sker det igen og igen. Han kommer til os. Det er os, der lever i en verden med hunger, sygdom og død. Og nu kommer han netop til os. Hvilken nåde! Han kommer igen. Han lader sig ikke hindre af vor skyld og synd. Selv efter 3 måneders eller 30 års tørke i dit liv, hvor du stod ham imod, kommer han tilbage og vil nu lade det blive advent og jul hos dig - hos os. Virkelig jul. Som da Elias kom til Enken i Sarepta med brød og olie, og som da Na'aman blev rensset i floden, sådan kommer Kristus til os med sit ord og med brød og vin og med dåbens vand. Derfor kan vi begynde det nye kirkeår med forventning, glæde og tak. Amen.